

Een eigen agriturismo in Le Marche (Italië), wat wil je nog meer?

In de zomer van 2002 zeggen Anja en Emile hun banen op en vertrekken voor onbepaalde tijd naar Italië, om daar een klein familie landgoed te gaan beheren en exploiteren. Datzelfde jaar nog kopen ze een groter 'casco' landgoed in Le Marche, om naar eigen wens en inzicht te kunnen verbouwen. Na vier jaar zijn de werkzaamheden ver genoeg gevorderd om de eerste gasten te kunnen ontvangen. Weer vier jaar verder nadert het vakantie-paradijs zijn voltooiing. Tijd om terug te kijken en de vraag proberen te antwoorden: "Met de kennis van nu, zouden we dan ook hebben besloten om naar Le Marche te emigreren?"

Wat vooraf ging

Geen lange aanlooptijd in ieder geval. Als wij elkaar beter leren kennen in het voorjaar van 2000 en gaandeweg blijkt dat er maar weinig tijd is om met elkaar verre reizen te maken en te genieten van het leven, ontstaat de voedingsbodem voor verandering. We lopen tenslotte ook beide tegen de veertig aan, hebben allebei net een vaste relatie achter de rug en Amsterdam is ook niet meer wat het was ...

Nog geen jaar later zijn we beide van baan gewisseld en staan we in Italië met enkele vrienden een oude boerderij in Le Marche te schilderen. Dit familiebezit staat al een paar jaar te koop, maar de verkoop wil niet vlotten. Een flinke opfrisbeurt zou wel eens kunnen helpen. Op de terugweg vragen we ons af waarom het eigenlijk niet iets voor onszelf zou kunnen zijn, maar om zo snel al onze nieuwe werkgevers teleur te stellen is ook zo wat. In de winter, op reis door Azië, zien we om de haverklap leuke objecten om iets moois in te beginnen, iets waar Emile op vorige reizen ook al 'last' van had.

Weer thuis wordt de knoop doorgehakt, we gaan het gewoon proberen in Italië. Baadt het niet dan schaaft het niet. Bovendien blijkt uit een vluchtig marktonderzoek dat Le Marche als vakantiebestemming een grote toekomst tegemoet gaat.

In de zomer van 2002 zeggen we ons werk op, zetten ons huis in de verhuur en vertrekken voor onbepaalde tijd naar Italië. Dat het maar kort zou duren, hadden we nooit kunnen vermoeden. Amper in bedrijf komt er een Nederlandse familie, op zoek naar een huis in Italië, langs om ons huis - dat nog steeds te koop staat - te bekijken. Ze zijn direct verkocht als ze het huis zien en laten ons achter met de vraag wat wij nu zelf eigenlijk willen. In de maanden die volgen bekijken we heel veel huizen in de buurt om ons te oriënteren op onze toekomst. We komen tot de conclusie dat een leven als landgoedeigenaar en gastgezin in Italië wel is wat wij willen, en dat we er niet mee moeten wachten, omdat het hard werken is en wij er niet jonger op worden. We kiezen ervoor om niet te blijven in het oude huis, maar iets anders te kopen dat qua financiën meer mogelijkheden biedt, gunstiger gelegen is en dat we helemaal naar eigen wens en inzicht kunnen verbouwen. Onze keus valt op een oude boerderij met 6,5 ha. biologische grond in de gemeente Barchi, dat we wat later de naam 'Country house Montesoffio' geven, naar de heuvel waar het naast ligt. In december 2002 doen we de eerste aanbetaling, pakken ons busje weer in en gaan terug naar Amsterdam, omdat het huis voorlopig nog niet bewoonbaar is en wij geld moeten verdienen. De verzorging van de wijngaard en de rest van het land leggen we middels een pachtcontract voor vijf jaar in handen van de boer waar wij het huis van hebben gekocht.

Terug in Nederland

In zes maanden blijkt heel veel veranderd in Nederland. Kabinetten zijn gekomen en gegaan en door het ineensstorten van de wereldeconomie is het vinden van een baan ook niet meer vanzelfsprekend. Ook ons appartement in het centrum van Amsterdam hebben we niet kunnen verhuren. Gelukkig doen de netwerken het nog en vindt Emile snel weer een goede baan. Voor Anja ligt het moeilijker en de motivatie is ver te zoeken, want ze gaat liever naar Italië om daar de kost te verdienen. In de jaren die volgen wordt er een hoop op-en-neer gereisd, getekend, gerekend, gepraat en vooral gezocht naar een bank voor de financiering en gewacht op de vergunningen van de gemeente. De eerste reizen naar Italië zijn in het voorjaar van 2003 om een BV op te richten,

de aankoop van het huis definitief rond te maken en met de geometra - soort vage kruising tussen architect en aannemer - de bouwplannen uit te werken. Het budget dat we oorspronkelijk in gedachte hadden blijkt ruimschoots ontoereikend, niet in de laatste plaats doordat we als BV overal de hoofdprijs voor betalen en voorlopig naar onze BTW teruggaven kunnen fluiten. We nemen de beslissing niets meer in het huis te investeren tot we de financiering voor de gehele verbouwing rond hebben. So far so good, we verdienen weer geld in Nederland en hebben nog weinig kosten. De grootste kostenpost is waarschijnlijk onze accountant in Italië, maar dat hopen we er op den duur uit te gaan halen. Hij helpt ons een subsidie aan te vragen en houdt in de gaten dat ons bedrijf niet al failliet gaat voordat we goed en wel van start zijn gegaan...

Eind 2003 hebben we nog steeds geen zicht op de vergunningen noch op een Italiaanse (verbouwings) hypotheek. De banken in Nederland kunnen ze ook niets voor ons betekenen, omdat we een groot deel van de overwaarde op ons appartement al hebben omgezet in een lening bij vrienden, om direct aan de gang te kunnen als alles rond is. We houden er steeds meer rekening mee dat het nog wel even kan gaan duren, voordat we in Italië kunnen beginnen. Met dit perspectief solliciteert Emile met Kerst naar nieuw en uitdagender werk en besluiten we om in de zomer van 2004 een mooi lange reis te gaan maken door de Baltische en Scandinavische landen. Nu komt ons busje - dat we gekocht hebben voor de verhuizingen naar Italië - weer goed van pas. Achterin kunnen we languit slapen en voorin is voldoende bergruimte voor weken proviand.

Nog geen maand aan de slag op het nieuwe werk, komt in maart het bericht uit Italië dat een bank bereid is om een lening te geven, mits wij de aangevraagde subsidie ook krijgen. En deze krijgen we pas als de financiering rond is... De kip en het ei komen gelukkig tezamen en in de loop van het voorjaar komen daar de vergunningen van de gemeente bij. Hiermee krijgen we, na de onverwacht hoge overdrachtsbelasting bij aankoop, gelijk ook de grootste financiële tegenvaller van het project te verwerken. Een onverwacht hoge rekening van tienduizenden euro's, maar we kunnen tenminste verder! Aangezien er weinig vakanties meer in zullen zitten de komende jaren, zeker niet in de zomermaanden, zetten we onze reisplannen naar het noorden door, maar rijden vanuit Amsterdam eerst even 1500 km naar het zuiden om daar het contract met de geometra te tekenen. Hij kan ons nog niet zeggen wanneer hij gaat beginnen.

Toen we eind 2002 het huis kochten dachten we een voorzichtige inschatting te maken dat het zeker 1½ jaar zou duren voor we aan de afwerking van Montesoffio zouden kunnen beginnen. Niets blijkt minder waar, nog even geduld dus...

Kerst 2004

Een heerlijke vakantie volgt. Terug in Nederland informeren we regelmatig of er al iets gedaan is en in de herfst gaan we maar weer eens ter plekke polshoogte nemen. Er is nog niets gebeurd, er is alleen een hek om het huis geplaatst met een hoop borden erop. Maar goed dat we in Nederland een huis en werk hebben. De bezoeken aan Italië gebruiken we om keukens, vloeren, sanitair en dergelijke uit te zoeken. Ook de accountant, de bank, de geometra en vele andere vereren we elke keer met bezoeken. In Nederland struinen we internet, bouwmarkten, warenhuizen en 2^e hands-winkels af om de inrichting bij elkaar te krijgen. We huren een loods op de Veluwe om alle goederen op te kunnen slaan. Als met de Kerst 2004 bij het huis aankomen is er zowaar een begin gemaakt. Alle ligboxen zijn uit de stal op de begane gesloopt en de grond in het huis is afgegraven. Wat een enorme ruimte geeft dat. We kunnen niet wachten tot ze verder gaan, maar de winter gooit roet in het eten. Eerst ligt het hele leven in Le Marche voor enkele weken plat door extreme sneeuwval en daarna zijn de werklui één voor één ziek, zwak en misselijk.

Zomer 2005

Pas als we in de zomer van 2005 weer terugkeren lijkt er schot in de zaak te komen. Alle openingen voor de ramen en deuren zijn gemaakt, de eerste binnentrappen worden gestort en de eerste muren opgemetseld. Beiden helaas niet altijd op de goede plaats, omdat de werklui niet altijd de goede tekeningen blijken te hebben. Een heleboel moet over. De geometra verzucht regelmatig dat het wel een klooster lijkt en geeft de metselaars opdracht eerst ons te raadplegen voor ze weer aan een nieuwe muur beginnen. Konden we maar de hele tijd in de buurt blijven om de bouw te kunnen begeleiden, maar we moeten weer terug naar Nederland. Toch blijkt ons verblijf in Nederland ook zijn voordelen te hebben. Thuis in Amsterdam, ver van Montesoffio, maken we ons niet zo druk en kunnen een redelijk rustig dubbelleven leiden. We schatten in dat het vanaf 1 juli 2006 wel zover zou moeten kunnen zijn dat we onze eerste gasten kunnen ontvangen en beginnen in de december met het plaatsen van advertenties op internet.

Rond de jaarwisseling komen de eerste boekingen binnen, ondanks dat we nog niets kunnen laten zien van hoe het wordt! We gaan onverdroten voort met het verzamelen van bedden, lakens, serviesgoed en al het andere dat we straks nodig hebben. Voor de zekerheid besluiten we zolang mogelijk te wachten met het wederom opzeggen van Emile zijn baan en dus na de zomer in ieder geval weer naar Amsterdam te gaan.

April 2006

En dan is het zover: april 2006. Met een bus vol verf, kwasten, steigers en nog veel meer rijden we weer richting Italië, twee dagen later gevolgd door een klein leger van hulptroepen uit familie- en vriendenkring. Rond middernacht komen we aan en moeten eerst lange planken vinden om over de 'slotgracht' een brug naar het huis te kunnen leggen. We leggen binnen onze matrassen op de grond in wat later de keuken moet worden en vallen uitgeput in slaap. 's-Morgens schrikken we wakker, kruijen overeind en lopen verwaasd over de bouwplaats rond. De winter en het natte voorjaar blijken wederom grote spelbrekers.

EMIGRATIE BEURS 2010

JE NIEUWE TOEKOMST BEGINT OP DE EMIGRATIEBEURS!

14E EDITIE - 13 EN 14 FEBRUARI 2010

EXPO HOUTEN
HOUTEN - UTRECHT
WWW.EMIGRATIEBEURS.NL

WEG NAAR HET BUITENLAND!

WONEN, WERKEN,
STAGE, INVESTEREN,
EEN EIGEN BEDRIJF,
ZZP IN HET BUITENLAND

NRC HANDELSBLAD nrc de week nrc.next

Openingstijden: Zaterdag 13 februari 10.00 - 18.00 uur - Zondag 14 februari 10.00 - 17.00 uur
Toegangsprijs incl. workshops: 15,00 euro p.p. - On line tickets: 10,00 euro pp, kijk op: www.emigratiebeurs.nl
Informatie: Fairway Events - 0031 (0)74-3612761 - info@emigratiebeurs.nl

Er moet nog ontzettend veel gebeuren en we hebben nog maar twee maanden! Er is in huis nog geen stromend water, noch elektriciteit, noch afvoer en er zitten pas een paar ramen en deuren in het huis. Hoe gaan we al die mensen die komen helpen in de komende maanden accommoderen? Al onze kampeerspullen komen nu goed van pas, maar dat gaan we niet lang volhouden zo. Al gauw blijkt dat ook het schilderen van de meer dan 1500 m² binnenmuren en plafonds veel meer werk is dan we hadden ingeschat. Het Italiaanse stucwerk is mooi strak, maar nog niet geschikt om zo over te verven. Vol goede moed beginnen we met het schuren van de muren, daarna moet alles voorgestreekt worden voordat we de witte latex in een paar lagen kunnen opbrengen. En dan hebben we het nog niet eens gehad over de vele badkamers en keukens die met een 2-componenten lak moeten worden geschilderd. Een hels karwij, dat alleen dankzij een grote groep helpers uit onze familie- en vriendenkring tot een goed einde wordt gebracht. In de weken die volgen droogt buiten de grond gelukkig ook en kunnen de graafmachines aan de slag om alle putten en leidingen aan te leggen. Omdat het werk in Nederland ook gewoon doorgaat en vakantiedagen schaars zijn, moet Emile weer terug. Anja blijft achter om, bij tijd en wijlen met de moed der wanhoop, ervoor te zorgen dat er allerleest in ieder geval één wc en douche komt voor de vrijwilligers en dat de aannemers hun werk in verhoogd tempo voortzetten.

De eerste gasten

Eind juni is de grote verhuizing gepland. We hebben een oplegger met trailer (88 m³) geregeld om alles van de Veluwe naar Barchi te transporteren. Met wat kunst en vliegwerk krijgen we de oplegger bij de schuur, waar kort daarvoor 40 boxsprings en matrassen zijn afgeleverd. Met man en macht wordt de hele huisraad ingeladen en vertrekt de chauffeur naar Barchi. Wij volgen een paar uur later. Twee dagen later draait de truck ons terrein op en hebben we 2 uur om uit te laden. Aangezien nog lang niet alles klaar is op Montesoffio, zetten we de hele huisraad in de Salone, die voor ¾ volstaat. (Uiteindelijk lukt het pas twee jaar later om de Salone helemaal af te krijgen...). Daags na de verhuizing is het eerste appartement ver genoeg om onze eerste gasten in te ontvangen, die diezelfde dag nog onverwachts voor de deur staan. In de maanden daarna volgen één voor één de overige appartementen en B&B kamers. Juist op tijd als er weer nieuwe gasten aankomen. Begin augustus zitten we een week al helemaal vol met een stuk of 35 gasten.

De overstap

Uit financiële, praktische en professionele overwegingen besluiten we dat jaar na de herfstvakantie voor de wintermaanden terug te gaan naar ons appartement in Amsterdam. Emile heeft zijn werk nog, dat steeds beter begint te voelen, en voor Anja is er ook nog veel in Nederland te doen. En samen in een lekker warm en comfortabel appartement is natuurlijk leuker dan alleen in een groot en koud huis. In het jaar dat volgt gaan we in april weer samen naar Montesoffio waar Anja tot in november blijft, terwijl Emile alleen in het hoogseizoen er voor een langere periode is en verder af en aan reist, zoveel als zijn werk in Nederland het toelaat. Ook de winter van 2007-2008 zitten we weer in Nederland. Voor 2008 en daarna moeten we het anders gaan organiseren, want het aantal gasten neemt toe en het seizoen wordt steeds langer. Gelukkig maar, want om aan de rente en aflossing van onze hypotheek te kunnen blijven voldoen hebben we meer inkomsten nodig uit het landgoed. Van de inkomsten in Nederland blijft te weinig over na aftrek van alle vaste hypotheek en andere lasten in Nederland. Bovendien is er nog een heleboel werk aan het huis, de bijgebouwen en de tuin te doen en het pachtcontract met onze buurman loopt af. Tot dan toe hadden we in de maanden die we op Montesoffio waren onze handen vol aan het verzorgen van onze gasten en kwamen we niet toe aan de rest. Emile zegt zijn baan op, we verkopen ons appartement in Amsterdam en eind maart 2008 verhuizen we met alles erop en eraan naar Italië. Daar aangekomen moeten we gelijk vol aan de bak. Het aantal gasten neemt hand over hand toe en om het landgoed biologisch te kunnen blijven beheren, blijft ons niet veel over dan het zelf te gaan doen. Voor het onderhoud van de olijfbomen, de wijngaard en het bouwland kopen we een tractor met alle toebehoren.

Wéér een extra investering, maar nu kunnen we naast onze eigen olijfolie ook onze eigen wijn gaan maken! Dit alle betekent ook dat we het niet meer met z'n tweeën alleen aankunnen en in het vervolg gedurende het seizoen tenminste één 'vaste' hulp moeten regelen. In de maanden die volgen beginnen we ons langzaam maar zeker pas goed te beseffen dat de verandering wel erg groot is. Ons (sociale) leven beperkt zich helemaal tot Montesoffio en als de winter nadert begint Emile zijn werk in Nederland te missen: de hersengymnastiek en de samenwerking met collega's. Leuk naar de film of theater is er in Italië ook niet bij, omdat films nagesynchroniseerd zijn en ons Italiaans nog onvoldoende is om het goed te kunnen verstaan. We besluiten daarom ook deze winter terug te gaan naar Amsterdam, om vrienden en familie te bezoeken, voor een leuke freelance klus en om de mogelijkheden voor een pied à terre te onderzoeken. Tot de Kerst zetten we onze schouders onder de verbouwing van de bijgebouwen en het verder verfraaien en gezelliger maken van het huis. Terug in Nederland gaat Emile weer gewoon aan het werk en Anja heeft haar handen vol aan de boekingen voor 2009. Met uitzondering van een weekje snoeien op Montesoffio, blijven we tot Pasen in Amsterdam, als de eerste gasten alweer voor de deur staan.

Het vervolg

Een goed, druk en succesvol seizoen volgt. We hebben weer veel leuke gasten, onze eerste eigen wijn wordt gebotteld en bijna alle verdere verfraaiingen van het landgoed krijgen we af. Om meer vrije tijd voor onszelf af te dwingen, hebben we in het voor- en najaar twee keer een week vakantie gepland. Even geen mensen over de vloer en lekker erop uit. We beseffen ons meer en meer dat we af en toe letterlijk en figuurlijk even afstand moeten nemen van ons landgoed, omdat we anders nergens anders meer aan kunnen denken en toekomen. Het oorspronkelijke idee om helemaal alleen in Italië te gaan wonen en het hele jaar open te zijn, vervangen we voor het plan om voortaan de winters naar Amsterdam te gaan en niet vóór Pasen open te gaan.

Inmiddels is gebleken dat het kopen van een pied à terre meerdere haken en ogen heeft en elke winter een leuke freelance opdracht vinden is ook niet eenvoudig. Voorlopig logeren we bij familie en vrienden en er blijft meer dan genoeg te doen. Vooral het werk dat we aan onze PR en boekingen hebben neemt veel tijd in beslag en als het elke winter zo blijft vriezen vermaken we ons prima met schaatsen!

Bovendien kunnen we ná het snoeien in februari en voordat de eerste gasten in april komen natuurlijk ook weer mooie verre reizen gaan maken, waar het tenslotte om begonnen is! Kortom, met de kennis van nu hadden we het waarschijnlijk bijna net zo gedaan, met dien verstande dat we meer stil hadden gestaan bij onze eigen persoonlijke behoeften en de onderlinge communicatie daarover, in plaats van beiden volledig in het project op te gaan. En als er een volgende (re)migratie komt, zullen we ook meer sturing aan het proces ter plaatse gaan geven, wat het huidige low cost vliegen nu ook goed mogelijk maakt.

Geïnteresseerd geraakt naar wat wij hebben neergezet in Le Marche en/of al onze belevenissen?

Surf gerust eens naar onze website, journaal en nieuwsbrieven, of kom een keer kijken.

Emile Kuypers & Anja Pronker
Country house Montesoffio
Località Montesoffio 5
61040 Barchi (PU)

www.montesoffio.com
info@montesoffio.com

wereldschool
Emigratieplannen?
REGEL HET ONDERWIJS VIA DE WERELDSCHOOL!

WERELDSCHOOL: 60 JAAR ERVARING MET NEDERLANDS ONDERWIJS IN HET BUITENLAND.

WWW.WERELDSCHOOL.NL

Wereldschool

- Afstandsonderwijs voor kinderen van 3 tot 18 jaar.
- Basisonderwijs en voortgezet onderwijs.
- Onderwijskundige begeleiding en advies.
- Volledige pakketten of alleen Nederlands als aanvulling op lokaal onderwijs.
- Voorbereidende taalcursussen voor kinderen.
- Kinderen voorbereiden op vertrek naar het buitenland.

www.wereldschool.nl